

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **M. K.**, bytom V., zast. advokátom: JUDr. J. P., R. proti žalovanému: **N. – A., a. s., A.**, IČO: X., zast. advokátom: JUDr. M. J., C., **o zaplatenie 57 193,33 eur s príslušenstvom**, na odvolanie žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 19 Cb 355/1999–853 zo dňa 11. 03. 2011, jednomyselne takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 19 Cb 355/1999-853 zo dňa 11. 03. 2011 **p o t v r d z u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trnave uznesením č. k. 19 Cb 355/1999-853 zo dňa 11. 03. 2011 rozhodol tak, že znalcovi Ing. Š. M., bytom M. priznal znalečné vo výške 757 eur, znalcovi Ing. P. V., bytom T. znalečné vo výške 642 eur s tým, že upravil účtáreň súdu, aby znalcom z prostriedkov štátu priznané znalečné vyplatila a žalovaného zaviazala zaplatiť na účet súdu náhradu trov konania vo výške 1 399 eur.

V dôvodoch uznesenia uviedol, že znalec Ing. Š. M. podal v predmetnej veci znalecký posudok č. 3/2009 s doplnkom č. 1 a znalec Ing. P. V. podal kontrolný znalecký posudok s tým, že obidvaja znalci si znalečné vyúčtovali. Súd dospel k záveru, že ich vyúčtovanie je v súlade s vyhláškou č. 491/ 2004 Z. z. a je primerané rozsahu a obtiažnosti zadanej znaleckej úlohy. S poukazom na ustanovenie § 148 ods. 1 O. s. p. žalovaného ako neúspešnému účastníkovi konania uložil nahradiť trovy konania vzniknuté v súvislosti s znaleckým dokazovaním.

Proti tomuto uzneseniu v zákonnej lehote sa odvolal žalovaný podaním doručeným súdu 31. 03. 2011 a uviedol, že vzhľadom na to, že štát do dňa vydania uznesenia znalcom nevyplatil, a preto v takej výške v akej im bolo priznané napadnutým uznesením, teda štátom

ešte nevynaložených, žalovaný na úhradu takýchto trov nemôže byť zaviazaný. Z tohto hľadiska označil napadnuté uznesenie za predčasné. Žalovaný ďalej namietal, že súd pri rozhodovaní o náhrade trov nezohľadnil priebeh konania, nakoľko pri uzavretí súdneho zmieru, právny zástupca na pojednávaní, na ktorom bol zmier schválený uviedol, že je ochotný znášať trovy znalečného v plnom rozsahu. Namietal, že súd nezohľadnil dispozičné právo žalobcu trovy uhradiť a zároveň pokiaľ tak neurobil poukázal na fakt, že vzhľadom na zmier mohol súd náhradu medzi účastníkmi rozdeliť. V konečnom dôsledku žalovaný namietal aj výšku znalečného Ing. P. V. za vypracovanie dodatku č. 1 k znaleckému posudku č. 3/2009 a to napriek tomu, že o toto vypracovanie ho súd nežiadal. Z uvedeného dôvodu žalovaný nevidí dôvod prečo by mali byť znalci v priznané trovy v takej výške ako si ich vyčíslil. Pre prípad ak odvolací súd nezistí dôvod na zrušenie napadnutého uznesenia navrhol toto s odkazom na ustanovenie § 220 O. s. p. zmeniť tak, že zaviazá na úhradu celých trov konania žalobcu

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal vec podľa ustanovenia § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie je právne nedôvodné.

Predmetom odvolania je náhrada trov konania štátu, ktoré vznikli v súvislosti s vypracovaním znaleckých posudkov.

Prvou otázkou pre posúdenie dôvodnosti odvolania žalovaného je, či konajúci súd mohol jedným uznesením, ktorým priznal znalcom znalečné a upravil učtáreň, aby priznané znalečné vyplatila mohol na túto náhradu štátu žalovaného zaviazat'.

Druhou otázkou pre posúdenie dôvodnosti odvolania žalovaného, je či súd prvého stupňa pochybil, keď na základe uznesenia č. k. 19 Cb 355 1999–848 zo dňa 08. 10. 2010, ktorým schválil zmier a žalovaného zaviazal žalobcovi zaplatiť náhradu trov konania s tým, že uhradením prijatých plnení podľa tohto súdneho zmieru sú medzi účastníkmi urovnané všetky ich vzájomné práva a povinnosti a uvedeným zmirom sa považuje vysporiadaný celý predmet konania následne uznesením zo dňa 11. 03. 2011 zaviazal žalovaného štátu trovy na znalečnom vyplatit'.

Zo zdôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že súd prvého stupňa napadnutým uznesením s poukazom na ustanovenie § 148 ods. 1 O. s. p. ako aj podľa obsahu súdneho zmierného účastníkov schváleného uznesením zo dňa 08. 10. 2010 žalovaného ako neúspešného účastníka na náhradu trov konania zaviazal. Z ustanovenia § 148 ods. 1 O. s. p. vyplýva, že štát má podľa výsledkov konania proti účastníkom právo na náhradu trov konania, ktoré platil pokiaľ u nich nie sú predpoklady pre oslobodenie od súdnych poplatkov. V danom prípade je zrejmé, že konajúci súd zaviazal žalovaného ako neúspešného účastníka náhradu trov konania štátu vyplatiť, ktoré trovy v momente, keď ho na túto náhradu zaviazal ešte neplatil, iba predmetným uznesením priznal náhradu trov znalcom a upravil uctáreň znalcom tieto trovy zaplatiť.

Z ustanovenia § 148 ods. 1 O. s. p. vyplýva, že štát má právo na náhradu trov konania podľa výsledkov konania proti účastníkom.

Z návrhu na súdny zmier / list v spise 844 / vyplýva, že v tomto si účastníci konania dohodli, že žalovaný zaplatí žalobcovi na istine a úroku z omeškania sumu 131 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia. Z obsahu súdneho zmierného nevyplýva dohoda o náhrade znalečného teda trov dôkazov, a preto súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého uznesenia, keď konštatoval, že ide o náhradu na znalečnom v znení súdneho zmierného k tomuto dospel na základe jeho uváženia, ale nie na základe dohody účastníkov konania v súdnom zmiernom, z ktorého je zrejmá dohoda iba o náhrade trov právneho zastúpenia. Z návrhu na začatie konania je zrejmé, že tento bol o zaplatenie sumy 57 193,33 eur s príslušenstvom a súdnym zmiernom sa účastníci konania dohodli na sume 131 000 eur. Z tejto dohody súd mal za zrejmé, že pokiaľ bol žalovaný zaviazaný na základe zmierného 131 000 eur z uplatnenej sumy 57 193,33 eur s príslušenstvom bol žalovaný v konaní neúspešný. Žalovaný ničím nepreukázal dôvod, na základe ktorého by súd mal náhradu na znalečnom rozdeliť medzi obidvoch účastníkov. Táto dohoda zo súdneho zmierného nevyplýva, nakoľko obsahuje iba dohodu o náhrade trov právneho zastúpenia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedeného dospel k záveru, že súd prvého stupňa nepochybil, keď na náhradu trov znalečného nezaviazal účastníkov konania obidvoch, ale vychádzal z výsledku konania, podľa ktorého žalovaný bol jednoznačne neúspešným účastníkom konania, keď z návrhu na začatie konania o zaplatenie sumy

57 193,33 eur s príslušenstvom súhlasil v súdnom zmiere, že uhradí sumu 131 000 eur. Tvrdenie žalovaného, že suma vo výške na znalečnom spočívajúca v odmene za spracovanie dodatku č. 1., je nedôvodná, nakoľko znalec dodatok 1. spravoval svojvoľne, odvolací súd označil za nedôvodné, nakoľko z predložených dokladov je zrejmé, že tento dodatok znalec spracoval na základe dožiadania, na ktoré sa v dodatku č. 1 k znaleckému posudku aj odvoláva. Fakt, že v čase napadnutého uznesenia z tohto napadnutého uznesenia vyplývala pre štát iba povinnosť znalečné znalcom zaplatiť nie je pre posúdenie správnosti rozhodnutia o povinnosti žalovaného náhradu na znalečnom štátu zaplatiť právne relevantný. Z napadnutého uznesenia je zrejmé, že učtáreň súdu bola upravená priznané znalečné znalcom zaplatiť po právoplatnosti rozhodnutia z prostriedkov štátu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedeného napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdil podľa ustanovenia § 219 O. s. p.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 28. februára 2012

JUDr. Jana Zemaníková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lucia Blažíčková